

[Finansministeren.]

under fuld beskæftigelse og fortsat fremgang i produktion og levestandard. Denne opgave er ikke let; men den er ikke uløselig, når den rette vilje er til stede.

Ja, vi trænger til en skattepause. Regeringen har nøje gennemgået alle statsudgifterne for det kommende finansår. En meget stram linje er blevet lagt — nogle vil sikkert mene for stram en linje — men dette har været og er nødvendigt, hvis ikke skatterne skulle stige endnu mere. Og dette budget vil blive holdt. Der vil ikke blive tilladt yderligere stigninger, som ikke kan holdes inden for budgettet, eller foreslået yderligere skatter for tiden indtil det finansår, der begynder den 1. april 1967.

Hvis denne pause så bruges til en virkelig tilbundsgående drøftelse og vedtagelse af en skattereform, da tror jeg også, vi kan sige, at de penge, som regeringen nu stiller forslag om, er givet godt ud.

Med disse ord skal jeg anbefale de fremsatte lovforslag til hurtig og velvillig behandling af det høje ting.

Formanden: Ligeledes uden for dagsordenen giver jeg dernæst ordet til den højtærede socialminister, for at han kan give tinget den i går anmeldte redegørelse.

Socialministeren (Bundvad): Jeg skal herved tillade mig, bl. a. efter ønske fra finansudvalget, at redegøre for baggrunden for socialministeriets budget, således som det fremtræder i det foreliggende forslag til finanslov for finansåret 1966-67, hvortil jeg henviser vedrørende enkeltheder.

De for socialministeriets område budgetterede udgifter udgør langt den største enkeltpost på finanslovforslaget, nemlig godt 4,5 milliarder kr. eller — efter fradrag af indtægter — ca. 3,7 milliarder kr.

Jeg ved, at man skal være varsom med at lægge alt for megen betydning i et enkelt tal, men jeg tror nok, jeg tør sige, at den store post, der er opført under § 15 A. indicerer, at de sociale formål ikke er blevet glemt under de senere års velstandsstigning.

Jeg skal i det følgende nærmere redegøre for, hvad disse store beløb agtes anvendt til, og jeg vil først omtale udgifterne for pensionsområdet, d. v. s. til folkepension, invalidepension og enkepension.

Udgifterne til disse formål udgør en meget stor andel af socialministeriets samlede budget, nemlig i alt 3,3 milliarder kr. eller ca. 72 pct. I alt vil kommunerne og staten bruge ca. 3,9 milliarder kr. til pensionsordningerne, og det kan måske være af interesse, at jeg oplyser, at de tilsvarende tal f. eks. for 10 år siden var ca. 1 milliard kr. Denne kraftige stigning er først og fremmest sket på folkepensionsområdet, der lovgivningsmæssigt er blevet kraftigt udbygget, f. eks. ved overgangen fra aldersrente til folkepension, ved ophævelse af zonegrænserne og ved den begyndende indførelse af fuld folkepension til alle uanset anden indtægt og samtidig hermed pensions-tillægget. Også reguleringerne har spillet en væsentlig rolle, og herved må man ikke alene tænke på pristalsvirkningen, men også på ændringerne efter lønbevægelserne specielt i de senere år.

Løvændringerne og det stigende befolkningstal har på de sidste 10 år øget antallet af folkepensionister fra 300.000 til 400.000; hertil kommer 100.000, som modtager mindstebeløbet. Det beløb, der i alt vil blive udbetalt til folkepensionisterne, er i 1966-67 anslået til ca. 2,8 milliarder kr. I de kommende år må der forventes væsentlig stigning i udgiften. En udgiftsstigning vil indtræde, allerede fordi antallet af personer i de ældre aldersklasser vokser med 2-3 pct. om året, og fordi pensionerne reguleres efter pristallet, som forventes justeret i overensstemmelse med de lønforbedringer, der opnås på arbejdsmarkedet. Ikke mindst vil dog den gradvise indførelse af fuld folkepension og af pensionstillægget til de dårligst stillede pensionister medføre store udgifter i de kommende år.

Også til invalidepensionen må der forventes en stærk stigning i udgiften. På samme måde som for folkepensionen spiller her det voksende antal pensionister, pristalsregulering, lønreguleringen m. v. ind. En stigning må dog navnlig ventes som følge af den i år af folketinget vedtagne nye invalidepensionslov. Denne vil i 1967-68 yderligere øge statens udgifter med godt 100 mill. kr., således at totaludgiften til invalidepension runder milliardten.

Den nye pensionsordning betyder en forhøjelse af pensionsniveauet, navnlig for de sværest invaliderede. Jeg kan i denne for-